

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 266/2012-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf/68/2011 a jeho rozsudkom z 23. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2012 faxom a 24. mája 2012 osobne doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf/68/2011 a jeho rozsudkom z 23. februára 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Dňa 3. 11. 2006 vydal Daňový úrad Košice V platobný výmer č. 709/230/36922/06/ZIM, ktorým podľa § 44 ods. 4 Zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov určil platiteľovi dane Ing. JUDr. K. M...- sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 v sume 244.385,- Sk, ktorá bola určená na základe § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Proti tomuto platobnému výmeru podal sťažovateľ dňa 8. 12. 2006 odvolanie...

Dňa 15. 3. 2007 vydalo Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutie č. 1/223/3970-23406/2007/991545-r, ktorým prerušilo konanie vo veci odvolania podaného dňa 11. 12. 2006 Ing. JUDr. K. M. - sťažovateľom.

Ministerstvo financií Slovenskej republiky rozhodnutím č. MF/21250/2007-71/1 zo dňa 8. 8. 2007 zrušilo rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR č. 1/223/3970-22365/2007/991545-r zo dňa 15. 3. 2007.

Dňa 12. 10. 2007 vydalo Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutie č. 1/223/3970-77374/2007/991545-r, ktorým Daňové riaditeľstvo SR podľa § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov odvolanie proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V č. 709/230/36922/06/ZIM zo dňa 3. 11. 2006, vydanému podľa § 44 ods. 4 Zákona č. 511/1992 Zb., ktorým bol určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 v sume 244.385,- Sk podľa § 29 ods. 6 Zákona č. 511/1992 Zb. daňovému subjektu Ing. JUDr. K. M. zamietla pre neodôvodnenosť.

Proti rozhodnutiu žalovaného - rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. 1/223/3970-77374/2007/991545-r zo dňa 12. 10. 2007 podal sťažovateľ na Krajský súd v Košiciach žalobu na jeho preskúmanie a navrhol, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a zrušil platobný výmer Daňového úradu Košice V zo dňa 3. 11. 2006 č. 709/230/36922/06/ZIM, a vec vrátil žalovanému na nové konanie.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 7 S 107/2007-121 zo dňa 2. 9. 2009 žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu odvolanie, o ktorom Najvyšší súd SR rozhodol svojim rozsudkom sp. zn. 8 Sžf 7/2009 zo dňa 1. 7. 2010 tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 107/2007-121 zo dňa 2. 9. 2009 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie...

Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky opätovne vydalo dňa 13. 12. 2010 rozhodnutie sp. zn. 1/223/20205-126051/2010/991545-r zo dňa 13. 12. 2010, ktorým zamietlo odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V sp. zn. 709/230/36922/06/ZIM zo dňa 03. 11. 2006, ktorým bol určený sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 v sume 8 112,09 eur...

Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 6 S/31/2011 zo dňa 8. 9. 2011 rozhodnutie žalovaného 1/223/20205-126051/2010/991545-r zo dňa 13. 12. 2010, ako aj platobný výmer Daňového úradu Košice V zo dňa 3. 11. 2006 sp. zn. 709/230/36922/06/ZIM zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 5 Sžf/68/2011 zo dňa 23. 2. 2012 tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/31/2011 zo dňa 8. 9. 2011 zmenil tak, že žalobu zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania...

Pre posúdenie sťažnosti sťažovateľa sú významné aj ďalšie konania, ktoré sa týkali daňovej kontroly, v dôsledku ktorej bola sťažovateľovi platobným výmerom, ktorý bol potvrdený posledným rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR vyrubená daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001.

Ide predovšetkým o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf/9/2007 zo dňa 19. 4. 2007, ktorým tento zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/41/2006-47 zo dňa 30. 11. 2006 tak, že rozhodnutie žalovaného sp. zn. 709/320/25,433/2006 zo dňa 10. 7. 2006 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Predmetom súdneho prieskumu bola námietka sťažovateľa proti postupu zamestnankýň správcu dane (v skutočnosti zamestnankýň miestne nepríslušného správcu dane), ktorá spočívala v tom, že tieto zamestnankyne nerešpektovali povinnosť správcu dane ukončiť daňové kontroly v maximálnej lehote 12 mesiacov zakotvanej v ustanovení § 30a ods. 7 a ods. 8 Zákona č. 511/1992 Zb...

Pre posúdenie sťažnosti sťažovateľa je zásadným nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 118/08 zo dňa 10. 12. 2009, ktorým tento zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 SžoKS 43/2006 zo dňa 27. 9. 2006, a vyslovil porušenie práva sťažovateľa na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Predmetom konania pred Ústavným súdom SR bolo porušenie práv sťažovateľa citovaným rozsudkom Najvyššieho súdu SR v konaní, v ktorom rozhodoval o námietke sťažovateľa proti postupu zamestnanca správcu dane - riaditeľa Daňového úradu Košice V, ktorým poveril na výkon daňovej kontroly u sťažovateľa, ktorá predchádzala vydaniu rozhodnutia napadnutého v súdnom konaní, v ktorom bol vydaný rozsudok Najvyššieho súdu SR, ktorý je predmetom tejto sťažnosti, zamestnankyne mieste nepríslušného správcu dane.

Prvostupňový súd aj Najvyšší súd SR zamietli, resp. potvrdili zamietnutie žaloby proti rozhodnutiu, ktorým nebolo námietke proti postupu zamestnanca správcu dane vyhovené...

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf/68/2011 zo dňa 23. 2. 2012 bolo porušené právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, právo sťažovateľa na právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zakotvené v článku 46 ods. 2 Ústavy SR“.

Sťažovateľ na podporu svojich argumentov cituje v sťažnosti niektoré ustanovenia zákona č. 511/1991 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“), zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom do 31. decembra 2001, judikatúru ústavného súdu a vychádzajúc z týchto zákonov a judikatúry je presvedčený, že najvyšší súd nepostupoval podľa právneho názoru ústavného súdu vysloveného v náleze sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009 a jeho rozhodnutie „trpí nedostatkom zrozumiteľného odôvodnenia v tej časti, v ktorej reaguje na žalobné námietky sťažovateľa“, čím porušil jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru.

Sťažovateľ tiež vo svojej sťažnosti uviedol, že vo svojej žalobe poukazoval na to, «že rozhodnutie žalovaného o potvrdení platobného výmeru, ktorým mu bola vyrubená daň z pridanej hodnoty za mesiac február 2001, vychádza z absurdnej konštrukcie žalovaného, že „napriek tomu, že kontrolná skupina komunikovala s daňovým subjektom a doručovala mu

oznámenia o pokračovaní vo výkone daňovej kontroly, v skutočnosti kontrolná skupina u daňového subjektu nevykonávala takú činnosť, ktorú by bolo možné označiť za vykonanie daňovej kontroly“. Žalovaný (Daňové riaditeľstvo SR) túto konštrukciu použil vo svojom rozhodnutí napadnutom v súdnom konaní, v ktorom bol vyneseny rozsudok Najvyššieho súdu SR, ktorý je predmetom tohto konania, súc si vedomý toho, že právny a skutkový záver, že došlo k splneniu podmienok pre určenie dane u sťažovateľa na základe pomôcok, musí zodpovedať prezumpcii, že boli naplnené kogentné podmienky, za ktorých možno daňovému subjektu určiť daň podľa pomôcok. Medzi týmito podmienkami je aj tá, že „daňový .subjekt neumožní vykonať daňovú kontrolu“ (§ 15 ods. 2 Zákona č. 511/1992 Zb.)...

Ďalšou nezrozumiteľnou časťou odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je konštatovanie, že ústavný súd SR nevyslovil namietané porušenie základného práva žalobcu na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy Slovenskej republiky podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR.

Ako už bolo citované vyššie Ústavný súd vo svojom náleze zo dňa 10. 12. 2009 vyslovil práve porušenie týchto práv. Preto nie je zrozumiteľné a pochopiteľné, čo týmto konštatovaním obsiahnutým v napadnutom rozhodnutí najvyšší súd mienil.

Pokiaľ Najvyšší súd SR argumentuje okrem iného aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžo/101/2010, takáto argumentácia Najvyššieho súdu má zjavné logické nedostatky. Najvyšší súd SR totiž ako dôkaz neodôvodnenosti sťažovateľovej námietky o nesprávnom zložení kontrolnej skupiny uvádza také rozhodnutie NS SR, ktoré práve rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol sťažovateľovu námietku vznesenú práve z dôvodu nesprávneho zloženia kontrolnej skupiny, zamietol. Zjednodušene povedané, NS SR vo svojom rozhodnutí napadnutom touto sťažnosťou dôvodí o správnosti zloženia kontrolnej skupiny používajúc pri tom iné rozhodnutie NS SR, ktoré však vyslovilo vo veci opačný právny názor a zrušilo rozhodnutie žalovaného, ktorým tejto námietke nevyhovelo. Navyše, ako to vyplýva zo samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Ústavný súd SR sa vecou samotnou nezaoberal a sťažnosť sťažovateľa odmietol bez toho, aby ju vecne preskúmal, poukazujúc aj na to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zrušilo rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátilo na ďalšie konanie.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že ani výpočet ďalších uznesení najvyššieho súdu o odmietnutí sťažností sťažovateľa v iných právnych veciach nemá pre posudzovanú vec žiadny právny význam. Uznesenia ústavného súdu SR o odmietnutí sťažností sťažovateľa totiž znamenajú, že ústavný súd sa podstatou sťažností sťažovateľa nezaoberal, teda nerozhodoval o tom, či práva sťažovateľa porušené boli, alebo nie. Preto tvrdenie Najvyššieho súdu SR o tom, že nebolo vyslovené v iných veciach porušenie práv sťažovateľa, je nezrozumiteľné. Sťažovateľ predpokladá, že Najvyšší súd SR vychádzajúc z predpokladu iura novit euria vníma, že v prípade, že ústavný súd neprijme sťažnosť na konanie, nerozhoduje ani o tom, či právo porušené bolo, alebo nie.

Arbitrárnosť, svojvôľa a ústavná nekonformnosť napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a jeho právnych záverov vyplýva aj zo skutočnosti. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 4 Sžf/3/2012 zo dňa 20. 3. 2012, 3 Sžf 39/2011 zmenil odvolaním napadnuté rozsudky Krajského súdu v Košiciach vo veciach sťažovateľa. Tieto rozsudky sa týkali žalôb sťažovateľa smerujúcich proti rozhodnutiam Daňového riaditeľstva SR, ktorým potvrdil platobné výmery, ktorými boli sťažovateľovi vyrubené pokuty z rozdielu dane z pridanej hodnoty priznanej daňovými priznaniami sťažovateľa a platobnými výmery vydanými na základe tej istej kontroly, resp. pomôcok. V oboch prípadoch išlo o rozhodnutia žalovaného, ktoré boli vydané na základe právoplatných platobných výmerov, ktoré boli podrobené súdnemu prieskumu a žaloby žalobcu proti nim boli právoplatne rozhodnuté. Napriek tomu Najvyšší súd SR skonštatoval v oboch rozhodnutiach, že aj keď rozhodnutia o uložení pokuty majú svoj skutkový základ v právoplatných rozhodnutiach o určení dane z pridanej hodnoty, ktoré nie sú zrušené, ústavný aspekt (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 118/08 zo dňa 10.12.2009) nemôže zostať opomenutý, „keďže existuje relevantný nález, ktorý sa zásadne vyslovil správnej praxi daňových orgánov“.

Najvyšší súd SR v rozsudku napadnutom touto sťažnosťou však celkom zjavne ústavný aspekt predmetnej veci „opomenul“.

Týmto rozhodnutím a postupom zároveň odmietol poskytnúť sťažovateľovi ochranu, ktorú je mu povinný podľa piatej časti druhej hlavy občianskeho súdneho poriadku v spojení s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR poskytnúť. Zároveň tým, že nenapravil pochybenie správnych orgánov v konaní, v ktorom bolo predmetom preskúmania ich postupu

a rozhodnutia, porušil aj sťažovateľove právo zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, a to domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na inom orgáne SR, ktorého ochrancom a garantom súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku má byť.».

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa JUDr. Ing. K. M. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zakotvené v článku 46 ods. 2 Ústavy SR bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf/68/2011 dňa 23. 2. 2012 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Sžf/68/2011 zo dňa 23. 2. 2012 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených základných práv zaručených ústavou postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Sžf/68/2011 z 23. februára 2012.

Ústavný súd poznamenáva, že v zásade o identických sťažnostiach (vychádzajúcej z takmer totožného skutkového a právneho stavu) už rozhodol napr. uzneseniami sp. zn. II. ÚS 98/2012 z 19. apríla 2012 a sp. zn. I. ÚS 286/2012 z 13. júna 2012, ktorým sťažovateľove sťažnosti ako zjavne neopodstatnené odmietol. Keďže III. senát ústavného súdu sa pri posudzovaní sťažovateľovej sťažnosti namietajúcej nezákonnosť a neústavnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf/68/2011 z 23. februára 2012 v zásade stotožňuje s právnym názorom a závermi I. a II. senátu ústavného súdu rozhodujúcich vo veci sp. zn. II. ÚS 98/2012 a sp. zn. I. ÚS 286/2012, bude na ne pri posudzovaní aktuálnej sťažnosti prihliadať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy najmä v spôsobe nedostatočného a svojvoľného odôvodnenia rozhodnutia najvyšším súdom (považuje ho za nezákonné a arbitrárne), pretože nereagovalo na všetky námietky sťažovateľa uvedené v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/31/2011 z 8. septembra 2011 a nerešpektovalo nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009, ktorý vyslovil porušenie jeho základných práv.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho

súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžf/68/2011 z 23. februára 2012 (ktorým potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 6 S/31/2011-88 z 8. septembra 2011) sú zlučiteľné s označeným článkami ústavy.

Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku sp. zn. 5 Sžf/68/2011 z 23. februára 2012 dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie krajského súdu č. k. 6 S/31/2011-88 z 8. septembra 2011 ako vecne správne, náležite odôvodnil. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí najskôr uviedol vecné a právne závery krajského súdu, ktorý zrušil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu (daňového riaditeľstva, ktorým bola sťažovateľovi právoplatne uložená povinnosť zaplatiť určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za február 2001 v sume 8 122, 09 €). V tomto rozhodnutí krajský súd vyslovil, že žalovaný v tomto konaní sa neriadil záväzným právnym názorom najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 8 Sž/7/2009 z 1. júla 2010, ktorý vychádzal z nálezú ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009. Tento názor krajského súdu je opísaný na s. 2 až s. 4.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (správny orgán) odvolanie, v ktorom namietal nesprávne právne a skutkové posúdenie veci (konkrétne dôvody sú uvedené na s. 4 až s. 6 rozhodnutia najvyššieho súdu).

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril sťažovateľ ako žalobca, ktorý v podaní z 18. novembra 2011 navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd následne „... ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu... www.nsud.sk

(§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).“.

Z jeho rozhodnutia ďalej vyplýva, že najvyšší súd v odôvodnení citoval (aj interpretoval) právne normy týkajúce sa danej veci na s. 8 až s. 11, a to ustanovenia § 250i ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), § 250i ods. 3 OSP, § 107 ods. 4 OSP, ako aj § 2 ods. 1, § 29 ods. 6, § 30 ods. 3 v spojení s § 30 ods. 6 a 7 a § 35 ods. 1 písm. c) a ods. 19 zákona o správe daní, ako aj iných právnych predpisov, a to „zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov“ a k meritu veci uviedol: «Najvyšší súd... preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca nenamieta vecnú správnosť rozhodnutí daňových orgánov ani dôvod a výšku uloženej pokuty, konštatuje, že sa nemožno stotožniť s právnym názorom krajského súdu premietnutom do enunciátu a odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku.

Z obsahu žaloby a vyjadrenia žalobcu k podanému odvolaniu v tejto veci pre odvolací súd ako sporná medzi účastníkmi vyvstáva otázka posúdenia absolútnej povinnosti žalovaného zohľadniť v rámci odvolacieho konania o určení dane podľa pomôcok právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/2008 z 10. decembra 2009, a to konkrétne pri posudzovaní splnenia podmienok na určenie predmetnej dane podľa pomôcok vo vzťahu k zákonnosti priebehu daňovej kontroly.

Žalobca odvolávajúc sa na obsah vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu vidí porušenie zákona v nezákonnom obídení ustanovenia § 3 a § 24 zákona o správe daní a poplatkov pri kreovaní kontrolnej skupiny zameranej na preverenie alebo zistenie daňovej povinnosti žalobcu na DPH za zdaňovacie obdobia február až december 2001, čo v konečnom dôsledku spôsobuje nezákonnosť začatej daňovej kontroly a absenciu podmienok na určenie predmetnej dane podľa pomôcok. Žalobca taktiež poukazuje

na skutočnosť, že po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly nebol povinný zamestnancom správcu dane poskytovať súčinnosť a predkladať doklady potrebné k zisteniu daňovej povinnosti na DPH.

Naopak, žalovaný nevidí povinnosť bezvýhradného aplikovania právneho záveru obsiahnutého v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 z dôvodu neexistencie skutkových predpokladov, z ktorých uvedený právny záver vychádza, t. j. neuskutočnenie spornej daňovej kontroly z dôvodu nespôlupráce žalobcu so správcou dane a nesplnenia si dôkaznej povinnosti v daňovom konaní ako i z dôvodu absencie námietky zaujatosti žalobcu voči všetkým zamestnancom miestne príslušného správcu dane pred začatím daňovej kontroly, prípadne v jej priebehu. Potvrdenie legitímnosti svojho postupu žalovaný nachádza v obsahu neskoršieho uznesenia Ústavného súdu... č. k. II. ÚS 137/2010-28 z 24. marca 2010.

Na margo žalobcom namietaného nezákonného zloženia kontrolnej skupiny, najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu... č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ako zjavne neopodstatnenú. Uvedeným rozsudkom Najvyšší súd... zmenil rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 5 S/54/2005 z 22. februára 2006 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/6132-40962/2005/991545-r z 27. júna 2005 a vec vrátil žalovanému na nové konanie a rozhodnutie. Zrušeným rozhodnutím žalovaný nevyhovел námietke žalobcu zo dňa 30. mája 2005 proti postupu zamestnanca správcu dane (predstaveného - riaditeľa Daňového úradu Košice V) vo veci určenia kontrolnej skupiny...

Právny názor Najvyššieho súdu... vyslovený v rozsudku sp. zn. 5 Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ohľadne zákonnosti postupu príslušných štátnych orgánov správy daní pri určení kontrolnej skupiny, Ústavný súd... vo svojom rozhodnutí, č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011 nespochybnil, ba naopak, vyjadril, že predmetný názor najvyššieho súdu nevykazuje nedostatky v zásade popierajúce účel a význam vykladaného a aplikovaného relevantného zákonného predpisu...

Právny názor Najvyššieho súdu... vyslovený v rozsudku sp. zn. 5 Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ohľadne zákonnosti postupu príslušných štátnych orgánov správy daní pri určení kontrolnej skupiny, Ústavný súd... vo svojom rozhodnutí č. k. II. ÚS 159/2011-19

z 13. apríla 2011 nespochybnil, ba naopak vyjadril, že predmetný názor najvyššieho súdu nevykazuje nedostatky v zásade popierajúce účel a význam vykladaného a aplikovaného relevantného zákonného predpisu.

Vyššie uvedený právny názor Najvyššieho súdu..., vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon spornej daňovej kontroly ako zamestnancov daňovej správy zaradených pre výkon štátnej služby na úseku správy daní u iného správcu dane, a to po predchádzajúcom súhlase Daňového riaditeľstva... ako spoločne nadriadeného orgánu a zamestnávateľa zamestnancov daňových úradov v jeho pôsobnosti, bol Ústavným súdom... v jeho uzneseniach č. k. I. ÚS 192/08-27 z 04. júna 2008, č. k. III. ÚS 386/08-24 z 25. novembra 2008, č. k. II, ÚS 137/2010-28 z 24. marca 2010 a č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011 považovaný za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojvoľnosti a ústavnej nekonformnosti.

V súvislosti s namietanou nezákonnosťou daňovej kontroly ústavný súd nevyslovil namietané porušenie základného práva žalobcu ha inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy...

V tomto ohľade a s prihliadnutím na osobité okolnosti konkrétneho prípadu možno považovať judikovanie právneho názoru vyplývajúceho z nálezu Ústavného súdu... č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry Ústavného súdu...

V predchádzajúcom súdnom prieskume žalobou napádaného prvostupňového rozhodnutia Najvyšší súd... rozsudkom sp. zn. 8 Sžf/7/2009 z 01. júla 2010 konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7 S/107/2007-121 z 02. septembra 2009 zmenil tento rozsudok tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/223/3970-77374/2007/991545-r z 12. októbra 2007, ktorým žalovaný zamietol proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V č. 709/230/36922/06/ZIM z 03. novembra 2006, ktorým bol žalobcovi určený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie február 2001.

V tomto rozsudku Najvyšší súd... poukazujúc na záver Ústavného súdu... obsiahnutý v náleze č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 okrem iného konštatoval, že „správca dane v tomto prípade mal rozhodnúť o námietke zaujatosti podanej voči všetkým

zamestnancom v zmysle § 24 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., pričom postup, ktorý zvolí nekorešponduje so znením zákona, takýto postup nie je možné obísť oznámením, ktoré bolo vo veci vydané, že daňovú kontrolu vykonajú pracovníci iného daňového úradu“, pričom vyjadril názor, že v ďalšom konaní bude úlohou žalovaného vadu konania odstrániť a vysporiadať sa s ďalšími námietkami žalobcu.

Ako vyplýva z obsahu žalobou napadnutého druhostupňového správneho rozhodnutia a z obsahu vyjadrenia žalovaného k žalobe, žalovaný sa v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 48 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov a v nadväznosti na záver vyplývajúci zo zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu... sp. zn. 8 Sžf/7/2009 z 01. júla 2010, dostatočne vysporiadal s otázkou dodržania zákonných podmienok na určenie dane podľa pomôcok postupom podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov.

Avšak žalovanému v odvolacom konaní proti platobnému výmeru o určení dane podľa pomôcok neprislúcha podrobnejšie preverovanie zákonnosti priebehu namietanej daňovej kontroly, preverovanie existencie námietok podaných žalobcom voči všetkým zamestnancom Daňového úradu Košice V a vysporadúvať sa s námietkami žalobcu proti postupu zamestnanca správcu dane – riaditeľa Daňového úradu Košice V a v rozhodnom čase na základe posúdenia všetkých skutkových okolností tak, ako to vyplýva z intencií rozsudku Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 (ústavná sťažnosť žalobcu proti tomuto rozsudku... bola odmietnutá uznesením ÚS SR č. k. II. US 159/2011-19 z 13 apríla 2011).

Preskúmanie postupu správcu dane v naznačenom smere je predmetom konania žalovaného o námietke žalobcu zo dňa 30. mája 2005 proti postupu zamestnanca správcu dane - Daňového úradu Košice V.

V súvislosti s poukazom žalobcu na právny názor obsiahnutý v rozsudku Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Sžf/9/2007 z 19. apríla 2007 ohľadom trvania zákonnej lehoty na vykonanie spornej daňovej kontroly u žalobcu odvolací súd poznamenáva, že najvyšší súd vyložil ustanovenie lehôt na výkon daňovej kontroly podľa § 30a ods. 7 zákona o správe daní a poplatkov ako prejav zásady proporcionality medzi právami štátu a právami kontrolovaného daňového subjektu, ktorú je potrebné dodržiavať.

Z argumentácie žalobcu vyplýva, že tento konštatovaný právny názor najvyššieho súdu používa na obhajobu svojho tvrdenia, že neboli splnené podmienky na určenie

neúspešne kontrolovanej dane z pridanej hodnoty podľa pomôcok (neúspešne z pohľadu spolupráce žalobcu s daňovými kontrolórmí), nakoľko, podľa tvrdenia žalobcu, po márnom uplynutí lehoty na vykonanie daňovej kontroly, tento už nebol povinný predkladať daňové doklady a spolupracovať so správcom dane.

Avšak v kontexte

- so zásadou úzkej súčinnosti daňového subjektu zo správcom dane vyplývajúcou z ustanovenia § 2 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov,*

- s povinnosťami kontrolovaného daňového subjektu v priebehu daňovej kontroly vyplývajúcimi z ust. § 15 ods. 6 citovaného zákona,*

- ako i s dôkazným bremenom vyplývajúcim daňovému subjektu z ustanovenia § 29 ods. 8 citovaného zákona,*

nemožno bezvýhradne súhlasiť s vyššie uvedenou argumentáciou žalobcu, a to predovšetkým s prihliadnutím na osobité okolnosti priebehu daňovej kontroly a úrovne súčinnosti žalobcu s orgánmi daňovej správy ako. i s prihliadnutím na následne sa vyvíjajúcu judikatúru Najvyššieho súdu... je vo veciach súdneho prieskumu rozhodnutí žalovaného zamietajúcich pre neodôvodnenosť odvolania žalobcu proti prvostupňovým rozhodnutiam správcu dane o určení DPH podľa pomôcok za zdaňovacie obdobia júl, apríl, august, máj 2001 a december 2000.

Podľa uvedeného poradia zdaňovacích období pomôckami určenej DPH odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Sžf/74/2008 zo 04. decembra 2008, sp. zn. 3 Sžf/1/2009 a 3 Sžf/2/2009 oba z 29. januára 2009, sp. zn. 5 Sžf/768/2008 z 29. septembra 2009 a sp. zn. 5 Sžf/3/2009 z 03. novembra 2009, v ktorých najvyšší súd konštatoval, že na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zákona o správe daní a poplatkov nevzťahujú, pričom pre prípad, kedy daňový subjekt v rámci výkonu daňovej kontroly neposkytne správcovi dane potrebnú súčinnosť, vyplývajú preňho dôsledky podľa § 15j ods. 2 v spojení s § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov. Vzhľadom na vyššie uvedené povinnosti daňového subjektu tento môže mať právny záujem na vykonávaní daňovej kontroly i po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.

Najvyšší súd na margo uvedeného dopĺňa, že žalobcovi nič nebránilo, aby pred určením dane podľa pomôcok správcovi dane predložil daňové doklady a dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, keďže daňový subjekt znáša dôkazné bremeno počas celého

daňového konania, v rámci ktorého, v pre správne určenie daňovej povinnosti, záujme riadneho zistenia skutočností rozhodujúcich taktiež možno dopĺňať a vykonávať dokazovanie...

Najvyšší súd... s poukazom na vyššie uvedené, zmenil rozsudok krajského súdu postupom podľa ustanovenia 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 220 OSP a žalobu ako nedôvodnú zamietol...»

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, je vyčerpávajúce a ústavne akceptovateľné, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaného z 18. novembra 2011) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, pretože dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf/68/2011 z 23. februára 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu

a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, keďže sťažovateľovi nebolo postupom (a ani rozhodnutím najvyššieho súdu) odňaté právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd nepovažuje opätovne citovať aj nosnú, zásadnú a podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia vo veci sp. zn. II. ÚS 98/2012 z 19. apríla 2012 (pozri bod 7), s ktorou sa aj III. senát v zásade stotožňuje (táto bola tiež citovaná v závere uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 286/2012 z 13. júna 2012).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2012